

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 07/32447 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 31 augustus 2007 in
het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 augustus 2007 is appellant met ingang van 17 augustus 2007 in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 augustus 2007, verzonden op 4 september 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard en het verzoek om schadevergoeding afgewezen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 5 september 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 september 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr S.J.E. Horstink-von Meyenfeldt, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Horstink-von Meyenfeldt
Lid van de enkelvoudige kamer

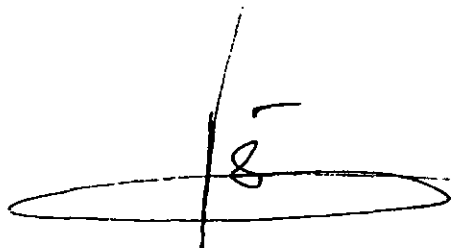
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 oktober 2007

156-562.

Verzonden: 11 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Model M110-A Maatregel van bewaring

V-nummer :
IND-nummer :

Piketadvocaat : Tel:

De ondergetekende, zijnde ambtenaar belast met het toezicht op vreemdelingen, dan wel grensbewaking, tevens Hulpofficier van Justitie, gelet op artikel 59 Vreemdelingenwet 2000 en de artikelen 5.2 en 5.3 Vreemdelingenbesluit 2000 legt met het oog op de uitzetting aan de vreemdeling, zich noemende:

Achternaam :
Voorna(a)m(en) :
Geboortedatum :
Geslacht : Mannelijk
Geboorteplaats :
Geboorteland : Marokko
Nationaliteit : Marokkaanse

de maatregel van bewaring op zoals bedoeld in:

- ☒ artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000;
☐ artikel 59, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vreemdelingenwet 2000;
☐ aanvraag artikel 1 c van de Vreemdelingenwet 2000
☐ aanvraag regulier

deze maatregel wordt gevorderd door*:

- ☐ het belang van de nationale veiligheid, omdat
☒ het belang van de openbare orde omdat er aanwijzingen zijn om te vermoeden dat de vreemdeling zich aan de uitzetting zal onttrekken, hetgeen blijkt uit het feit dat de vreemdeling:
☐ verdacht wordt van het plegen van een misdrijf
☒ veroordeeld is terzake misdrijf
☒ ongewenst verklaard is
☐ niet beschikt over een identiteitspapier als bedoeld in artikel 4.21 van het Vreemdelingenbesluit
☐ zich niet aangemeld heeft bij de korpschef
☒ zich niet gehouden heeft aan zijn vertrektermijn
☐ gebruik maakt/maakte van een vals/vervalst document
☐ zich bedient van een of meerdere aliassen
☐ geen vaste woon-/verblijfplaats heeft
☐ eerder niet rechtmatig in Nederland verbleven heeft
☐ niet beschikt over voldoende middelen van bestaan om in zijn levensonderhoud te voorzien en/of om zijn terugreis te bekostigen
☐ overige reden(en):

- ☐ wegens toepassing van art. 59, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, omdat de voor terugkeer noodzakelijke bescheiden voorhanden zijn, dan wel binnen korte termijn voorhanden zullen zijn.

Ingevolge artikel 36 van het verdrag van Wenen wordt de opgehouden persoon de mogelijkheid geboden om contact op te nemen met de diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging hier te lande.

De maatregel is opgelegd :

(Deze maatregel treedt in werking op 17 augustus 2007 om 08.00 uur terstond na en in aansluiting op de strafrechtelijke detentie welke de vreemdeling is opgelegd.)

Plaats: Rotterdam

Datum: 16-08-2007

Tijd: 15:42 uur

De Minister van Justitie,
namens de Minister,
de hulpofficier van justitie,

S.C. Comba,
adjutant onderofficier der Koninklijke Marechaussee.

Handtekening:

4. SEP. 2007 12:22

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

op grond van artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jⁿ artikel 94 en artikel 106 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nr.: AWB 07/32447

V-nr.:

inzake: geboren op , van Marokkaanse nationaliteit,
verblijvende op de Detentieboot Stockholm te Rotterdam, eiser,
gemachtigde: mr. M.M. Altena-Staalenhoef, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. A.M.C. de Haan, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het Ministerie van Justitie.

I. ONTSTAAN EN LOOP VAN HET GEDING

Op 17 augustus 2007 is eiser op grond van artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 in bewaring gesteld.

Bij beroepsschrift van 17 augustus 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder tot oplegging van de vrijheidsontnemende maatregel. Ingevolge artikel 94, eerste lid, van de Vw 2000 houdt het beroep tevens in een verzoek om toekenning van schadevergoeding.

Het beroep is behandeld ter openbare zitting van 28 augustus 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. OVERWEGINGEN

Eiser heeft het volgende -zakelijk weergegeven- aangevoerd.

De rechtmatigheid van de maatregel wordt betwist. Ten tijde van de aanhouding van eiser bevond hij zich rechmatig in Nederland en was hij in afwachting van de behandeling van het verzoekschrift tot het treffen van een voorlopige voorziening in zijn verblijfsrechtelijke procedure. Hierdoor rustte op eiser geen vertrekplicht. Tevens ontbreekt het zicht op uitzetting. Het onderzoek van de Raad van de Kinderbescherming is aangehouden tot oktober 2007. Tevens zal in oktober 2007 het beroep in de procedure inzake de ongewenstverklaring van eiser bij deze rechtbank, zittingsplaats Zwolle, worden behandeld. Eiser begrijpt niet waarom de vrijheidsontnemende maatregel niet kan worden omgezet in een meldplicht, nu hij bij zijn dochterje in Nederland wil verblijven. Bij een gedwongen vertrek naar Marokko zal hij niet meer in staat zijn het gezins- of familieleven met haar uit te oefenen.

4. SEP. 2007 12:22

NR. 2342 P. 3/4

AWB 07/32447

2

Verweerder heeft het volgende -zakelijk weergegeven- aangevoerd.

De maatregel is rechtmatig opgelegd en duurt rechtmatig voort. Zowel de gronden van de maatregel als hetgeen eiser thans heeft aangevoerd is al in de eerder gevoerde procedures in rechte beoordeeld en ligt hier niet ter toetsing voor. Eiser beschikt over een geldig paspoort en na bekendmaking van het rapport van de Raad voor de Kinderbescherming kan eiser direct worden uitgezet. Hierdoor bestaat voldoende zicht op uitzetting. De omstandigheid dat genoemd rapport pas in oktober 2007 bekend zal worden gemaakt, ligt in de risicosfeer van eiser. Gelet op de gronden van de maatregel is oplegging van een lichter middel niet mogelijk.

De rechtbank overweegt het volgende.

Ingevolge artikel 59, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan, indien het belang van de openbare orde of nationale veiligheid dat vordert, met het oog op de uitzetting, in bewaring worden gesteld de vreemdeling die geen rechtmatig verblijf heeft.

Eiser heeft niet bestreden dat hij geen rechtmatig verblijf hier te lande heeft.

Eiser heeft bestreden dat het belang van de openbare orde de bewaring vordert en aangevoerd dat in zijn geval een lichter middel is aangewezen. Gelet op de gronden van de maatregel, de veroordelingen terzake misdrijven en de ongewenstverklaring, oordeelt de rechtbank dat verweerder in redelijkheid geen lichter middel heeft behoeven toe te passen. Met eiser constateert de rechtbank dat verweerder ten onrechte als grond voor de maatregel heeft opgenomen dat eiser zich niet aan een vertrektermijn heeft gehouden. Immers, ten tijde van het uitreiken van de beschikking tot ongewenstverklaring mocht eiser op grond van een uitspraak in voorlopige voorziening in Nederland zijn. Dit maakt de bewaring echter niet onrechtmatig, reeds omdat de andere door verweerder gegeven gronden stand houden.

Niet gebleken is dat verweerder het onderzoek met onvoldoende voortvarendheid ter hand neemt of dat een reëel perspectief op uitzetting ontbreekt. Eiser beschikt over een geldig Marokkaans paspoort en de omstandigheid dat eerst in oktober 2007 in Zwolle het beroep tegen de ongewenstverklaring ter zitting zal worden behandeld, betekent niet dat een reëel zicht op uitzetting binnen redelijke termijn ontbreekt. Bij de beantwoording van de vraag of nog van een redelijke termijn kan worden gesproken, acht de rechtbank van belang dat eiser ongewenst is verklaard:

Na beoordeling van de door of namens eiser naar voren gebrachte beroepsgronden, concludeert de rechtbank dat de toepassing noch de tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de wet. Voorts concludeert de rechtbank dat de maatregel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid gerechtvaardigd is te achten. Van de zijde van eiser is uitgebreid gemotiveerd dat en waarom in zijn geval zijn belangen zwaarder moeten wegen dan het door verweerder gestelde algemeen belang, waarbij hij in essentie heeft gewezen op het gestelde gezinsleven met zijn dochtertje en op het feit dat verweerder in een zo laat stadium met een beschikking tot ongewenstverklaring op de proppen kwam. De rechtbank volgt eiser niet in zijn betoog. Ook hier acht de rechtbank doorslaggevend niet alleen dat eiser ongewenst is verklaard, maar dat aan de ongewenstverklaring een reeks van veroordelingen ten grondslag heeft gelegen, óók en met name daterend van na eisers meerderjarigheid. De rechtbank verwijst hier bovendien naar hetgeen reeds eerder door eiser in procedures betreffende zijn bewaring naar voren is gebracht, en niet tot opheffing van de ongewenstverklaring heeft geleid.

Derhalve wordt het beroep ongegrond verklaard.

Gelet op het vorenstaande acht de rechtbank geen gronden aanwezig om toepassing te geven aan artikel 106 van de Vw 2000 of artikel 8:75 van de Awb.

4. SEP. 2007 12:22

NR. 2342 P. 4/4

AWB 07/31447

3

III. BESLISSING

De rechtbank.

- verklaart het beroep ongegrond;
- wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Deze uitspraak is gedaan op 31 augustus 2007 door mr. C.W.M. Giesen, voorzitter, in tegenwoordigheid van mr. M.C. Groot, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

Afschrift verzonden op: 04 SEP 2007

Conc.: MG
Coll: PB
D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSRECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt één week. Naast de vorderingen waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

Weteringschans 130
1017 XE Amsterdam
Telefoon 020 623 41 11
Telefax 020 626 59 41
www.advocatenamsterdam.nl
E-mail info@advocatenamsterdam.nl

mr. C. A. Madern (Cand. not.)

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's GRAVENHAGE
TEVENS PER FAX: 070 - 365 13 80

in samenwerking met
mr. mr. N. D. Groenewoud
mr. mr. M. M. Altena-Staalenhoef

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4735-6	
5 SEP 2007	
ZAAKNR. 200706383	
AAN:	V3
BEHANDELD: 02:	PAR:

Datum
Onze ref.
Tweel.
inzake

5 september 2007
MA/5629

geboren op
Hoger beroep vreemdelingenbewaring

van Marokkaanse nationaliteit /

Hoogedelgестreng College,

Bijgaand zend ik u in tweevoud - eenmaal per fax en eenmaal per gewone post - een hoger beroepsschrift tegen de daaraan gehechte uitspraak d.d. 31 augustus 2007, verzonden 4 september 2007, van de Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam met verzoek dit in behandeling te willen nemen en mij hieromtrent te berichten.

Hoogachtend,
Uw dr.

M.M. Altena-Staalenhoef

bijlagen

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken

HOGER BEROEP VREEMDELINGENBEWARING

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Marokkaanse nationaliteit, te dezer zake woonplaats gekozen hebbende te 1017 XT Amsterdam aan de Weteringschans 120, ten kantore van de advocaat en procureur mw. mr M.M. Altena-Staalenhoef, die door appellant tot bepaaldelijk-gevolmachtigde is gesteld en die verklaart bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn dit hoger beroep schrift in te dienen;

1. Appellant stelt hierdoor hoger beroep in tegen de uitspraak van 31 augustus 2007, verzonden 4 september 2007, van de Rechtbank 's Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam met registratienummer 07/32447.
Een kopie van die uitspraak treft u hierbij aan.
2. Tegen deze uitspraak worden door/namens appelland de navolgende grieven aangevoerd:
 - I. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat appelland niet heeft bestreden dat hij geen rechtmatig verblijf hier te lande had.
 - II. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder in redelijkheid geen lichter middel had behoeven toe te passen.
 - III. Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat er een reëel perspectief op uitzetting is.
 - IV. Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat er geen grond is voor het oordeel dat de toepassing of tenuitvoerlegging van de vrijheidsontnemende maatregel in strijd is met de Vw 2000 dan wel dat de maatregel bij afweging van alle daarbij betrokken belangen in redelijkheid niet gerechtvaardigd is.
 - V. Ten onrechte heeft de Rechtbank het beroep ongegrond verklaard en heeft de Rechtbank de bewaring niet opgeheven.

3. Toelichting op de grieven

Ten aanzien van de grief onder I:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat appelland niet heeft bestreden dat hij geen rechtmatig verblijf hier te lande had. Appellant heeft wel degelijk dit bestreden. Dit blijkt ook wel uit hetgeen door appelland is aangevoerd en vermeld staat in de uitspraak (ten tijde van de aanhouding van eiser bevond hij zich rechtmatig in Nederland). Appellant kan derhalve het standpunt van de Rechtbank op dit punt dan ook niet volgen.

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

Ten aanzien van de grief onder II:

Ten onrechte heeft de Rechtbank overwogen dat verweerder in redelijkheid geen lichter middel had behoeven toe te passen.

De Rechtbank oordeelt dat gelet op de gronden van de maatregel, de veroordelingen terzake van misdrijven en de ongewenstverklaring er geen lichter middel behoefde te worden toegepast. De Rechtbank miskent hierbij echter de belangen van appellant en merkt hierover in zijn overwegingen ook niets op: Appellant woont al sinds zijn vroege jeugd in Nederland, is hier opgegroeid bij zijn familie, heeft geen familie in Marokko, heeft hier een dochtertje van 24 maanden met wie hij graag een familieband wil blijven opbouwen. Doordat appellant nu in vreemdelingenbewaring is gesteld kan hij zijn dochtertje niet zien opgroeien en meehelpen in de opvoeding. Appellant zou op 13 april jl. beginnen met een baan. Doordat hij thans in vreemdelingenbewaring zit, is de kans op deze baan verkleind. Appellant zou met een lichter middel kunnen werken en voor zijn dochtertje kunnen zorgen. Voorts zou hij dan een proefkort geding kunnen opstarten ten aanzien van de omgangsregeling.

Ten aanzien van de grief onder III:

Ten onrechte heeft de Rechtbank geoordeeld dat er een reëel perspectief op uitzetting is.

Appellant merkt op dat hij sinds 5 april jl in vreemdelingenbewaring zit. In de tussenliggende periode tot op heden zijn er diverse procedures gevoerd, waaronder twee voorlopige voorzieningenprocedures. In al die procedures is door verweerder steeds betoogd dat er nog immer zicht op uitzetting op redelijke termijn was. In de voorlopige voorzieningenprocedures heeft de Rechtbank uitgemaakt dat appellant niet uitgezet mag worden in afwachting van de afloop van bezwaar- dan wel beroepsprocedures.

Het gaat echter ook om zicht op uitzetting binnen redelijke termijn. In casu wordt er een onderzoek door de Raad voor Kinderbescherming gedaan. De zitting in het kader van de omgangsregeling is vooralsnog tot oktober a.s. aangehouden. Voorts is er een zitting in het kader van beroep tegen de ongewenstverklaring gepland op 3 oktober a.s. Vanaf het moment van inbewaringstelling tot op heden zijn er thans 5 maanden verstreken. Er kan dan niet gezegd worden dat er een reëel perspectief op uitzetting is en zeker niet binnen een redelijke termijn.

Onduidelijk is namelijk wat de uitkomst zal zijn van het onderzoek van de Raad voor Kinderbescherming alsmede van het beroep tegen de ongewenstverklaring.

De zaken kunnen langer aangehouden worden en daarmee is er nog geen reëel perspectief op uitzetting binnen redelijke termijn.

Ten aanzien van de grief onder IV:

Ten onrechte heeft de Rechtbank de navolgende feiten en omstandigheden (welke wel naar voren zijn gebracht tijdens de zitting en in de procedure) miskent bij zijn oordeelsvorming dan wel bij de afweging van de belangen.

Appellant was ten tijde van de behandeling van de zaak bij de Rechtbank in afwachting van de uitspraken van de Raad van State inzake zijn hoger beroep tegen de weigering

MADERN & BERENDSEN
ADVOCATEN

om zijn verblijfsvergunning te verlengen. Voorts was appellant in afwachting van de behandeling-ter terechtzitting van zijn beroep tegen de ongewenstverklaring. De voorlopige voorzieningenrechter hebben zowel ten tijde van de bezwaar- als ten tijde van de beroepsprocedure inzake de ongewenstverklaring aangegeven dat appellant niet uitgezet mag worden gedurende de procedure omdat verweerder bij het nemen van de beslissing geen rekening heeft gehouden met het feit dat er een onderzoek gaande is met betrekking tot de omgangsregeling met het dochttertje van appellant. Beide voorlopige voorzieningenrechter oordeelden dat het bezwaar dan wel beroep kans van slagen maakten in verband met het feit, dat appellant een beroep op het family life met zijn dochttertje heeft gedaan. Volgens de voorlopige voorzieningenrechter dient er in het kader van de belangenafweging met het family-life rekening te worden gehouden. Verweerder wenst echter met het onderzoek van de Raad voor Kinderbescherming geen rekening te houden; verweerder wenst er-zelfs niet op te wachten. Verweerder stelt dat omdat er criminele antecedenten zijn er niet op het onderzoek gewacht behoeft te worden. De Rechtbank is hierin meegegaan. De Rechtbank miskent hiermee het belang van het onderzoek en het belang van appellant. Het recht op family life kan immers betekenen dat de criminele antecedenten van ondergeschikt belang worden geacht en daarmee dat de ongewenstverklaring teniet wordt gedaan.

Voorts is naar de mening van appellant geen rekening gehouden met de navolgende feiten en omstandigheden.

Appellant is al sinds 1998 in het bezit van een verblijfsvergunning op basis van verblijf bij vader. In 2002 heeft appellant een verzoek gedaan tot verlenging van zijn verblijfsvergunning op basis van voortgezet verblijf. Dit verzoek werd buiten behandeling gesteld. Appellant heeft hiertegen in 2002 bezwaar aangetekend. Pas in 2004 is dit bezwaar behandeld en ongegrond verklaard. Het hiertegen ingestelde beroep werd op 30 maart 2005 gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Bij beschikking d.d. 12 mei 2005 werd het bezwaarschrift gegrond verklaard en werd de aanvraag alsnog in behandeling genomen.

Bij beschikking d.d. 29 december 2005 werd de aanvraag echter afgewezen omdat aangenomen werd door verweerder dat appellant zijn hoofdverblijf naar het buitenland zou hebben verplaatst omdat hij niet in de basisadministratie was opgenomen. Tegen deze afwijzing is bezwaar aangetekend. Aangetoond werd tijdens de hoorzitting op 3 maart 2006 dat appellant wel degelijk in Nederland verbleef. Immers, appellant had leges betaald en heeft indertijd ook een sticker bij de IND gehaald. Ook is er een kopie van zijn paspoort overgelegd. Tijdens de hoorzitting kwamen vervolgens ineens de criminele antecedenten van appellant naar voren. Deze waren in de primaire fase niet ter sprake gekomen, terwijl deze toen al lang bij verweerder bekend waren. Tevens kwam tijdens de hoorzitting ter sprake dat appellant een dochttertje heeft. Bij besluit d.d. 31 mei 2006 werd het bezwaarschrift ongegrond verklaard. Met geen woord is in dat besluit gesproken over de registratie van het GBA. Verweerder kwam plotseling met andere argumenten om de beslissing af te wijzen. Verweerder stelde daartoe inens dat er criminele antecedenten zijn, welke aanleiding geven om de verblijfsvergunning niet te verlengen. Voorts is er aangevoerd door verweerder dat er onvoldoende zou zijn aangetoond dat appellant omgang zou hebben met zijn dochter.

Appellant heeft tegen de beslissing op bezwaar op 1 juni 2006 beroep aangetekend en voorts per gelijke datum een voorlopige voorziening aangespannen, daar in de beslissing op bezwaar was aangegeven dat het bezwaar geen schorsende werking zou hebben. In beroep is wederom aangevoerd dat appellant wel degelijk in Nederland was.

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

Voorts is aangevoerd dat de criminele antecedenten niet zijn tegengeworpen in de primaire beslissing. Door dit pas bij de beslissing op bezwaar te doen handelde verweerder volgens appellant onbehoorlijk. Tevens is aangevoerd dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door ten aanzien van de criminele antecedenten geen rekening te houden met het feit, dat deze gedeeltelijk hebben plaatsgevonden in de tijd dat appellant minderjarig was. Voorts is door verweerder niet bekeken wat de aard en intensiteit van de band met het land van herkomst is, waarbij van belang is of appellant de taal van het land beheerst en of er nog familie in het land van herkomst is. Ook is door verweerder niet bekeken of er gedurende het verblijf van appellant in Nederland bijzondere banden zijn opgebouwd door het volgen van school- en andere opleidingen, aanwezigheid van familie in Nederland, sociale inbedding in Nederland, etc. Tenslotte is aangevoerd dat verweerder in het bestreden besluit opgemerkt heeft dat appellant binnen twee weken een verklaring zou overleggen van zijn ex-vriendin met betrekking tot de omgang van zijn dochter.

Appellant zou dit niet binnen de gestelde termijn hebben gedaan en derhalve was dit reden voor verweerder om geen familie- of gezinsleven aan te nemen. In beroep heeft verweerder erkend dat er door verweerder nimmer expliciet een termijn is gesteld voor een dergelijke verklaring. Verweerder beriep zich echter plotseling op het feit, dat appellant uit eigen beweging verplicht zou zijn om hier informatie over te verschaffen. Het beroep is op 29 maart jl. bij de Rechtbank te Zwolle behandeld. Op 27 juni heeft genoemde Rechtbank uitspraak gedaan (zie bijlage). Tegen deze uitspraak is hoger beroep ingesteld (zie bijlage).

Uit het vorenstaande blijkt dat verweerder al sinds 2002 bezig is appellant tegen te werken in het verkrijgen van (een verlenging van) zijn verblijfsvergunning. Iedere keer opnieuw is er een andere reden waarom appellant zijn verblijfsvergunning niet (verlengd) krijgt. Verweerder is echter al sinds jaar en dag op de hoogte van de criminele antecedenten van appellant. Amper een paar weken voor de uitslag van de rechter in de verblijfsvergunning-zaak zou komen is verweerder plotsklaps over gegaan tot een ongewenstverklaring. Dit had, als de openbare orde echt zo ernstig in gevaar zou zijn, toch al veel eerder gekund en gemoeten. Al tijdens de hoorzitting in maart 2006 is opgemerkt dat er criminele antecedenten waren. Op dat moment én ook daarvoor was er klaarblijkelijk geen reden voor verweerder om tot ongewenstverklaring over te gaan. Ook na het afgeven van de bestreden beslissing d.d. 31 mei 2006 is er door verweerder niet onmiddellijk tot het ongewenstverklaren van appellant over gegaan. Integendeel, Appellant heeft van verweerder een sticker gekregen zodat hij hier rechtmatig verbleef gedurende de looptijd van de procedure. Verweerder heeft weliswaar de vrijheid om te beslissen op welk moment ongewenstverklaring wordt uitgesproken, maar gelet op het feit, dat al sinds 2002 verweerder op de hoogte is van de situatie van appellant lijkt het er op dat verweerder gemeend heeft om alle procedures, die appellant rechtmatig heeft ingesteld, te frustreren door nu ineens een ongewenstverklaring uit te spreken.

Tijdens de zitting bij de vreemdelingenkamer bij de Rechtbank 's Gravenhage is namens verweerder ook aangegeven dat verweerder appellant zo snel mogelijk het land uit wil sturen omdat het beleid van verweerder er op gericht is mensen die 'zoveel procedures voeren om hun uitzetting tegen te gaan' zo snel mogelijk uit te zetten. Dit is natuurlijk een oneigenlijk argument. Appellant benut gewoon zijn rechten. Verweerder neemt continu verkeerde beslissingen. Appellant is dan gerechtigd om hiertegen juridische stappen te ondernemen.

MADERN & BERENDSEN

ADVOCATEN

Appellant is van mening dat de Rechtbank de bovenstaande feiten en omstandigheden heeft miskend bij zijn oordeelsvorming.

De Rechtbank voert voorts aan dat de maatregel bij afweging van de belangen in redelijkheid gerechtvaardigd zou zijn te achten. De rechtbank merkt hiertoe op dat doorslaggevend is dat appellant ongewenst is verklaard en dat aan de ongewenstverklaring een reeks van veroordelingen ten grondslag heeft gelegen, ook en met name daterend van na appellant's meerderjarigheid. Appellant merkt hiertoe het navolgende op.

Verweerder heeft appellant ongewenst verklaard. Reden hiervoor is dat appellant bij (onherroepelijk geworden) vonnissen veroordeeld is tot een gevangenisstraf van meer dan een maand. Tevens zou appellant bij herhaling ter zake van misdrijven zijn veroordeeld. Gelet hierop neemt verweerder aan dat appellant een gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl appellant volgens verweerder sinds 31 mei 2006 geen rechtmatig verblijf in Nederland zou hebben als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel 1 van de Vreemdelingenwet. Bij beschikking d.d. 31 mei 2006 zou het bezwaarschrift van appellant, gericht tegen de afwijzing van de aanvraag om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'voortgezet verblijf' immers ongegrond zijn verklaard. Dit vormde voor verweerder aanleiding om appellant ongewenst te verklaren.

Appellant merkt op dat er inderdaad sprake is van enkele criminele activiteiten welke plaats hebben gevonden tijdens zijn minderjarigheid. Thans is appellant echter volwassen en zich meer bewust van zijn verantwoordelijkheden. Dit blijkt ook wel uit het feit, dat hij sinds zijn dochter er is, zijn leven heeft gebeterd. Appellant is niet meer in aanraking geweest met de politie voor zwaarwegende feiten. De mishandeling uit 2006 is een veroordeling bij verstek geweest; er is echter geen sprake van mishandeling geweest. Zijn ex-vriendin heeft destijds aangifte gedaan om hem een hak te zetten in het kader van de omgang met zijn dochtertje. Hiertegen is dan ook hoger beroep aangetekend. De veroordeling inzake de verduistering van 24 juli 2006 is ook geen onherroepelijk vonnis. Hiertegen loopt thans nog een hoger beroepszaak. Het gaat hier om het gebruiken van een telefoon welke blijkbaar gestolen was (niet door appellant), waarvan appellant niet van op de hoogte was. Voor het overige was er sprake van beledigende opmerkingen. Dit zijn feiten die in ieder geval niet zo zwaarwegend zijn dat appellant daarmee een gevaar voor de nationale orde en veiligheid zou zijn. Appellant is van mening dat de Rechtbank bovengenoemde criminele activiteiten niet dusdanig zwaar mag laten meewegen dat daarmee zijn belangen zouden moeten wijken.

De Rechtbank miskent hiermee het belang van appellant op zijn recht op family life met zijn dochtertje van 24 maanden. De Rechtbank motiveert niet waarom dit belang ondergeschikt is aan het belang van de nationale orde en veiligheid.

Appellant is van mening dat ongewenstverklaring strijdig is met artikel 8 EVRM. Appellant wenst in Nederland te blijven vanwege zijn dochtertje van 24 maanden. Appellant heeft ten aanzien van zijn dochtertje een procedure met betrekking tot een omgangsregeling lopen. Door de Rechtbank is thans een onderzoek gelast welke wordt uitgevoerd door de Raad voor Kinderbescherming. De zaak is aangehouden tot oktober 2007. Indien appellant ongewenst verklaard blijft wordt deze procedure gefrustreerd. Appellant heeft geen relatie meer met de moeder van zijn dochtertje. Bezoek van zijn

MADERN & BERENDSENADVOCATEN

dochtertje in Marokko zal dus niet aan de orde zijn. Ook zal zijn dochtertje niet met hem mee naar Marokko kunnen om daar te leven. Tevens wenst appellant, omdat er thans nog geen uitspraak is gedaan inzake de omgangsregeling maar de zaak is aangehouden, een kort geding aan te spannen voor een proefomgangsregeling. Dit kan echter alleen als appellant in Nederland én op vrije voeten is. Immers, als appellant zou worden uitgezet zal een omgangsregeling niet toegewezen worden omdat appellant daar dan geen belang meer bij zou hebben. Appellant heeft met stukken, welke naar verweerder zijn toegestuurd, aangetoond dat er sprake is van een familie- en gezinsleven met zijn dochtertje. Door deze stukken niet mee te nemen in de beoordeling heeft verweerder onrechtmatig gehandeld. Ook de Rechtbank heeft in de procedure met betrekking tot de weigering verlenging verblijfsvergunning in de beoordeling en de afweging van de belangen hier geen rekening mee gehouden, dit blijkt althans niet uit de uitspraak

Ten aanzien van de grief onder V:

De Rechtbank heeft gezien het bovenstaande ten onrechte het beroep ongegrond verklaard en de vreemdelingenbewaring niet opgeheven.

Appellant is van mening, dat gezien het vorenstaande, de beslissing van de Rechtbank niet juist is geweest. Appellant is niet uitgezet, er bestaat geen zicht op uitzetting op korte termijn, appellant wacht op diverse uitspraken/onderzoeken. De vreemdelingenbewaring had derhalve opgeheven dienen te worden.

REDENEN WAAROM: appellant U Hoogedelgestreng College eerbiedig verzoekt

- I. De beslissing van de Rechtbank 's Gravenhage, d.d. 31 augustus 2007 (verzonden 4 september 2007), te vernietigen en, opnieuw rechtdoende, te bepalen dat de inbewaringstelling van aanvang af onrechtmatig is geweest en voortdurend daarvan in strijd is met de wet;
- II. De vreemdelingenbewaring op te heffen;
- III. De Staatssecretaris van Justitie te veroordelen in de kosten van beide instanties.

Amsterdam, 5 september 2007

Bepaaldelijk gevolmachtigde

